

I aleshores ens varen fer saber que el 707 de Singapore Airlines sortiria, valga'm Déu!, amb cinc hores de retard per tal d'esperar un grup que viatjava des d'Europa amb aquest retard.

Vàrem veure desfilar les nostres maletes vers l'ahudid aparell ben protegides per cobertures automàtiques impermeables, però a nosaltres no ens quedà altre remei que seure en els còmodes sillons de la sala d'espera número 5 de l'aeroport, plena d'incentius per a buidar les butxaques.

El dòlar de Singapur val unes cinc vegades menys que el nord-americà, però darrerament s'ha apujat com a conseqüència de la desvalorització del dòlar U.S.A.

La compra a Singapur té diferents incentius. Tothom pensa que com Hong-Kong i d'altres és una ciutat en la qual els impostos són tan baixos que hem acabat per creure'ns aquell «cuento» universal de «hors Taxes». Però hi ha un altre poderós incentiu. Gairebé tot el que es ven és modern o millor dit ultramodern. Optiques, rellotges, iveris, etc., etc.

El comerç està pràcticament en mans dels xinesos i s'ha de confessar que en l'art de vendre són uns veritables mestres.

D'altra banda, la planificació de la ciutat és enormement més agradable que Hong-Kong. En aquesta última l'atiborrament de xinesos vivint en barques —«sompans»— o barris sense drenatge acaben posant nerviós. Hi ha un desnivell social fabulós entre els comerciants i els desgraciats —equivocats o no— escàpols de la República Popular Xina.

Singapur, en canvi és una illa sense conflictes polítics ni amenaces a l'envolt. Els edificis de 30 a 50 pisos són —generalment— hotels de luxe que estan separats entre sí per distàncies de més de mig quilòmetre el que fa que hom no vegi mai pans de ciment sinó rètols lluminosos, piscines en els terrats i elements decoratius orientals ben visibles perquè —com hem dit abans— no es tapen mútuament, i la jardineria triomfa en tota la ciutat.

Encara una altra particularitat. A Singapur conviuen diferents races en una perfecte harmonia: xinesos, malais, àrabs, negres, blancs. Van de cara a la seva feina —que és el seu negoci— i no tenen cap motiu ni temps per a protestes o vagues que d'altra banda serien totalment inútils i antieconòmiques.

Aquí es canvien tota mena de divises siguin d'allà on vulguin. Un canvista a qui vaig dirigir-me per comprar moneda australiana —comprar la de Singapur no val la pena perquè tothom accepta dòlars, lliures o marcs entre altres— em va ensenyar un bitllet de 25 pessetes de 1910 i tot rient em digué que n'havia pagat 200 dòlars americans. I afegí: Això

té una altra mena de valor. Si no necessito fer cap transacció, abans de tres mesos en treuré 800 dòlars.

Personalment tinc de dir que em va semblar un «farol singapurès».

No hi ha monuments notables però és el lloc on podeu navegar millor en un jonc xinès, i conduir-lo i tot si es forma un grup de tres o quatre.

SINGAPORE AIRLINES

Després de la llarga espera que hem esmentat, el polít 707 de Singapore Airlines va alçar el vol vers les 11 de la nit —dos quarts de set a Barcelona— i no vam tardar a tenir la primera sorpresa. D'entrada i a més de les tovallolletes humides fredes i calentes embalmades amb perfums suposadament orientals, ens van presentar per prendre a dojo, whisky, cervesa i xampany de la Viuda.

Això està prohibit en totes les companyies afiliades a I.A.T.A, però aquesta, per poder fer això, el que li donés la gana, va separar-se tranquil·lament de l'associació universal. Així, no sol reparteix gratuïtament begudes alcohòliques en primera classe —com totes les altres companyies— sinó que fa el mateix amb els de segona, que, naturalment som nosaltres.

Així doncs, els extres segueixen a petició, la copeta de licor, el petit paquet de cigarrets rossos i en el piscolabis que a un quart de set del matí ens portaven, varen regalar una cartera calendari d'autèntica pell. La bèstia no l'he poguda determinar.

Aquest vol de set hores i escaig va ser talment com si estéssim asseguts en un silló a casa.

Un sol vermell sem va ficar per un ull entreobert i vaig veure que volàvem per damunt de terra forma. Jo fins a cert punt sentia un bri de llàstima envers Juli Verne. En menys d'una setmana París d'Europa, Djibouti i Seychelles d'Àfrica, Colombo, Kuala Lumpur i Singapur d'Àsia i ara ja ens trobàvem volant damunt d'Àustràlia, el continent més jove i més vell del món, segons anirem veient.

Davallàrem ràpida i segurament vers l'aeroport provisional de Perth —la ciutat més occidental australiana— on ens esperava una de les meravelles que ben poques persones han conegut.

Però aquesta és una altra història que —si Déu vol— us explicarem un altre dia.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios

